„Afară din tabără“

„Afară din tabără“

Anumite expresii din Cuvântul lui Dumnezeu, dacă le utilizăm des, ne pot deveni atât de familiare, încât nu ne mai gândim ce înseamnă ele de fapt. Nu mai lipseşte mult şi ele vor deveni cuvinte goale, care nu vor mai avea nici un conţinut corect. Următoarele rânduri se ocupă cu originea şi sensul termenului biblic „tabără“. Şi credincioşii din zilele noastre trebuie să înţeleagă despre ce este vorba.

1. Însemnătatea biblică a „taberei“

În Vechiul Testament

După numele ei, epistola către Evrei se adresa creştinilor proveniţi din iudaism. Lor le era bine cunoscut Vechiul Testament şi istoria Israelului. În nici o altă carte a Noului Testament nu sunt explicate aşa multe realităţi din Vechiul Testament, ca imagini ale realităţilor mântuirii nou-testamentale, ca în epistola către Evrei.

De aceea şi tabăra nu era un termen necunoscut pentru evreii credincioşi. Era tabăra poporului Israel în timpul umblării lor de 40 de ani prin pustie. Cu acest sens, cuvântul apare pentru prima dată în Exod 16.13: „Şi a fost aşa: seara au venit prepeliţe şi au acoperit tabăra, iar dimineaţa era rouă împrejurul taberei“. Cu acest sens, cuvântul tabără este folosit de multe ori în cărţile lui Moise.

Această tabără a poporului lui Dumnezeu era unică pe tot pământul. Domnul, Dumnezeul lui Israel, îl scosese pe poporul Său din Egipt, pentru a locui în mijlocul acestui popor şi pentru a fi Dumnezeul lui (Exod 29.45). Când Balaam, care de fapt a fost pus să blesteme Israelul, a văzut tabăra acestui popor, a exclamat: „Iată, este un popor care va locui deoparte şi nu va fi numărat printre naţiuni ... El n-a zărit nelegiuire în Iacov şi n-a văzut răutate în Israel. Domnul Dumnezeul său este cu el şi strigătul unui împărat este în mijlocul lui ... Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove, şi locaşurile tale, Israele!“ (Numeri 23.9, 21; 24.5).

Era o tabără sfântă, adică despărţită pentru Dumnezeu. De aceea Dumnezeu i-a spus Israelului prin Moise: „Pentru că Domnul Dumnezeul tău umblă în mijlocul taberei tale ca să te salveze şi să supună pe vrăjmaşii tăi înaintea ta; şi tabăra ta să fie sfântă, ca El să nu vadă la tine nimic de ruşine şi să nu Se întoarcă de la tine“ (Deuteronom 23.14). În practică, lucrurile arătau astfel: fiecare om care era, conform legii, necurat din cauza leprei, trebuia să stea afară din tabără până ce devenea din nou curat (Levitic 13.45,46). Aceasta este o imagine serioasă despre incompatibilitatea păcatului cu Adunarea lui Dumnezeu.

Chiar şi atunci când cineva trebuia să fie omorât la porunca lui Dumnezeu, acest lucru trebuia să se facă afară din tabără (compară Levitic 24.14; Numeri 15.35).

Chiar şi anumite jertfe pentru păcat (şi anume cele al căror sânge era stropit în Locul sfânt) trebuiau să fie arse în afara taberei (Exod 29.14; Levitic 16.27, compară Levitic 6.23). Nici măcar preoţii nu aveau voie să mănânce din aceste jertfe.

Tot aşa, cenuşa jertfei de ardere-de-tot era dusă afară din tabără, dar într-un loc curat (Levitic 6.11). Pentru pregătirea apei de curăţire trebuia scoasă din tabără o viţea roşie şi înjunghiată acolo, iar cenuşa ei era golită într-un loc curat în afara taberei (Numeri 19.9). Din aceste prescripţii reiese clar: chiar şi tratarea păcatului, aşa cum îi plăcea lui Dumnezeu, judecata asupra păcatului, întina (Numeri 19.7).

Un alt caz deosebit îl găsim în Exod 33.7. La dorinţa poporului, Aaron a făcut un viţel de aur, căruia poporul i s-a închinat ca fiind dumnezeul său! De aceea Dumnezeu a vrut să nimicească poporul, dar s-a arătat îndurător din cauza rugăciunii lui Moise. Totuşi, prin acel păcat al închinării la idoli, toată tabăra lui Israel a fost aşa de întinată, încât Moise a întins cortul întâlnirii afară din tabără. Cine dorea să-L caute pe Dumnezeu trebuia să iasă din tabără.

În Noul Testament

Această privire de ansamblu asupra însemnătăţii expresiei „afară din tabără“ din Vechiul Testament este necesară pentru a putea înţelege sensul ei în care este amintită de trei ori în Evrei.

În Evrei 13, versetul 11 citim: „Pentru că trupurile acelor animale, al căror sânge este adus de marele preot în locurile sfinte, sunt arse afară din tabără“. Acest lucru se referă, fără îndoială, la acţiunile amintite din Leviticul 6.23 şi 16.27. Tabăra sfântă a Israelului, în care îşi avea Dumnezeu locuinţa Sa, trebuia să fie păzită de întinarea cu privire la arderea jerfelor pentru păcat. Aici, tabăra reprezenta o rânduială impusă şi recunoscută de Dumnezeu.

Apoi urmează versetul 12: „De aceea şi Isus, ca să sfinţească poporul prin propriul Său sânge, a suferit dincolo de poartă“. Poporul lui Dumnezeu L-a respins pe Mesia, pe Fiul lui Dumnezeu, L-a acuzat cu învinuiri false şi a permis să fie condamnat la moarte şi crucificat de puterea romană. Chiar dacă nu a mai existat „o tabără“ a Israelului în sensul ei original, totuşi sentinţa de moarte a fost executată în afara cetăţii sfinte Ierusalim, conform prescripţiilor legii vechi-testamentale. Cetatea Ierusalim cu templul ca centru religios al iudeilor este comparată aici cu tabăra lui Israel, al cărei punct central era cortul întâlnirii.

Ce imagine apare în faţa ochilor noştri! În timp ce cea mai mare parte a poporului pământesc al lui Dumnezeu pregătea în Ierusalim – pentru îndeplinirea legii - sărbătoarea Paştelui, Hristos, adevăratul Miel de Paşte, trebuia să sufere şi să moară în afara porţilor! În Evanghelia după Ioan, unde se arată de la început foarte clar respingerea Fiului lui Dumnezeu de către iudei, se indică asupra faptului că iudeii nu au intrat în pretoriul roman din cauza sărbătorii Paştelui, pentru a nu se întina (Ioan 18.28; compară Deuteronom 21.22, 23).

Astfel, Mielul lui Dumnezeu, Cel care a descoperit dragostea şi harul lui Dumnezeu, a suferit şi a murit în ruşine şi în ocară dincolo de porţile Ierusalimului, în afara unei tabere, care, cu conştiinţa împietrită şi inima rece, moartă, L-a dispreţuit şi L-a lepădat pe Fiul lui Dumnezeu pentru a-şi păstra sistemul religios. Dar nu numai ura iudeilor a fost aceea care L-a mânat pe Domnul din cetate, ci, aşa cum au arătat jertfele Vechiului Testament, a fost calea şi voia lui Dumnezeu. Prin sângele acestei adevărate jertfe pentru păcat a fost sfinţit sau pus deoparte un

popor pentru Dumnezeu.

Concluzia pentru evreii credincioşi urmează în versetul 13: „Deci să ieşim la El, afară din tabără, purtând ocara Lui“. Răspunsul lui Dumnezeu la modul de acţionare al iudeilor a fost acela că Şi-a lepădat poporul. Cel care caută salvare o poate găsi acum numai la Acela care a făcut lucrarea de împăcare în afara porţilor Ierusalimului, în locul dispreţului. Acest lucru însemna pentru iudei despărţirea de sistemul religios, care de fapt în exterior se lăuda cu respectarea legii, dar care îi întorcea spatele lui Dumnezeu. Spre acest lucru indică desigur imaginea lui Moise care a întins cortul în afara taberei, când Israel şi-a făcut viţelul de aur.

Această despărţire de bunăvoie de sistemul religios al iudaismului şi ocara lui Hristos în legătură cu această despărţire erau, se pare, un pas foarte greu pentru evreii credincioşi. În acest sens găsim indicaţii în Faptele Apostolilor. Nu dăduse Dumnezeu legea? Nu poruncise El zidirea templului, a locuinţei Sale, în Ierusalim? Nu adusese El rămăşiţa din robia babiloniană înapoi în ţara părinţilor lor? Da, toate acestea erau adevărate. Dar iudeii credincioşi trebuiau să înţeleagă că, chiar dacă mântuirea venea de la iudei şi chiar dacă Hristos era după trup din poporul lor, Dumnezeu a lepădat pentru un timp poporul acesta. Pentru mântuirea veşnică nu există nici un fel de amestec de iudaism şi creştinism. Prin distrugerea templului în anul 70 d.H., Dumnezeu Însuşi a tras linia provizorie sub istoria iudeilor ca poporul Său pământesc.

2. Însemnătatea termenului „tabără“ astăzi

Expresia „afară din tabără“ din Evrei 13 înseamnă deci despărţirea iudeilor deveniţi credincioşi de slujba iudaică, pusă deoparte de Dumnezeu.

Nu mai au aceste cuvinte nici o însemnătate pentru creştinii din zilele de astăzi? Cu siguranţă, da! Într-o altă formă există şi astăzi din nou o tabără ca în timpul primilor creştini, numai că această tabără se află în mijlocul creştinătăţii.

Influenţa iudaismului asupra Bisericii creştine a fost de la început prezentă şi a fost combătută cu asprime de apostoli. Citim despre aceasta aproape în fiecare epistolă. După moartea apostolilor, acest duh formalist iudaic s-a impus în scurt timp în creştinătate. Călăuzirea Duhului Sfânt a fost înlocuită cu forme organizatorice rigide. S-a pus mare valoare pe lucrurile exterioare, care au fost împrumutate în parte din Vechiul Testament: clădiri sfinţite, obiecte sfinte, ceremonii stabilite exact etc.

În locul darurilor date de Dumnezeu au fost create slujbe spirituale, ca acelea ale preoţilor. Astfel a avut loc din nou o despărţire între aşa-numiţii „preoţi“ şi „profani“. Numai „preoţii“ au putut exersa anumite „acţiuni sfinte“. A fost uitată preoţia generală a credincioşilor (1 Petru 2.5, 9; Apocalipsa 1.6), a fost închisă intrarea liberă la Dumnezeu (Evrei 10.19).

În sfârşit, recent s-a ajuns chiar la o nouă lepădare a Domnului Isus; dumnezeirea şi umanitatea sfântă ale Fiului lui Dumnezeu, naşterea Sa minunată, faptele şi minunile Sale şi chiar învierea Sa în trup sunt contestate în creştinătate. Astfel, El, Capul Bisericii, este dat afară din nou.

Da, există şi astăzi încă - sau din nou - forme bisericeşti care prezintă mai mult sau mai puţin caracteristicile taberei, ale unei tabere încremenite în forme religioase şi care Îl dispreţuieşte pe Domnul. De aceea şi astăzi pentru creştinii fideli au valabilitate cuvintele: „Deci să ieşim la El, afară din tabără, purtând ocara Lui“.

Acest loc la Domnul Isus, unde ne strângem în Numele Său şi unde El a promis să fie în mijloc, acest loc este şi astăzi dispreţuit. Aici nu i se oferă nimic cărnii, aici nu i se acordă nici un loc omului, ci toată cinstea şi autoritatea o posedă numai Cel la care am ieşit: Mântuitorul şi Domnul nostru.

clickbible.org